

[Svend Aage Jensby]

af et stort flertal af dommere i de to landsretter; enkelte dommere har ikke ønsket at udtale sig, og enkelte har været imod. Dommerne i Københavns Byret har været for forslaget ligesom Politimesterforeningen og Dansk Kriminalpolitiforening.

Det er reelt kun nogle få organisationer, som af naturlige grunde skal indtage den holdning, de har, der nærer betænkelighed, nemlig Advokatrådet og lignende; det er ikke overraskende, at de har den holdning. Alle andre går ind for det af justitsministeren fremsatte lovforslag.

Det vil man nu spolere, halshugge, ved det ændringsforslag, som Socialdemokratiet, De Radikale og Socialistisk Folkeparti er blevet så rørende enige om at stille. Man piller alt vedrørende anonym vidneførsel ud. Og ikke alene det. Også bestemmelsen om, at retsformanden i sager med flere tiltalte kan bestemme, om den ene tiltalte skal gøres bekendt med den andens forklaring, piller man ud af forslaget ved det hug, man foretager ved at tage § 2 ud. Det er ellers en bestemmelse, som flere landsdommere har påpeget kunne have stor betydning netop i forbindelse med rockerkriminaliteten. Det ødelægges man også.

Inden jeg vender tilbage til bombeattentatet, vil jeg gerne sige: Den 25. februar 1992 kunne man i Jyllands-Posten på side 4 i 1. del læse en artikel, ifølge hvilken lederen af Rigspolitiets Rejsehøldts drabsafdeling, en erfaren, dygtig politimand, mener, at flere af de ni uopklarede kvindemord inden for det seneste par år ville være opklaret, hvis det havde været muligt at vidne anonymt. Han siger: »Vi er overbeviste om, at nogle kender gerningsmanden i flere af sagerne om mord på kvinder . . . Men af frygt for repressalier tør de ikke vidne.«

Hvad er det dog, man vil i Socialdemokratiet? Jeg forstår, at SF har sin principielle holdning på det retspolitiske område, og det må jeg respektere, men navnlig efter at fru Dorte Bennedsen er blevet retspolitisk ordfører, forstår jeg ikke, at Socialdemokratiet ikke kan se, at sådan en mand, som jeg her citerer, er værd at lytte til. Det vil man ikke, og man har heller ikke villet lytte til en udtalelse fra Dansk Kriminalpolitiforening – det er politifolk, som har det inde på livet – om, hvor vigtigt det er at få denne regel gennemført.

Jeg vil til slut gøre et lille ophold ved de bemærkninger, der ledsager ændringsforslagene, de er nemlig tankevækkende. Jeg vil slå ned på 3 punkter. Det siges i bemærkningerne, at det ikke er blevet godtgjort, at der i den praktiske retsanvendelse eksisterer et behov for at kunne føre anonyme vidner. Hvordan vil man have, at dette behov skal kunne manifestere sig i undersøgelser, allerede af den grund, at vidnerne jo ikke vil komme frem? Det er altså en argumentation, som er indholdsløs.

Dernæst siges det, at ingen af de lande, vi normalt sammenligner os med på det retspolitiske område, tillader anvendelse af anonyme vidner. Jeg vil gerne sige, især rettet til fru Dorte Bennedsen, at det jo altså ikke gør noget, at Danmark på nogle områder er foran andre lande. Det er heller ikke rigtigt, hvad der står, for i det svar, vi har fået fra Justitsministeriet, står der, at der i Tyskland for tiden foregår overvejelser om at indføre adgang til anonym vidneførsel. Om engelsk ret – og der er vist ingen, der vil anfægte, at engelsk ret har en standard, som vi kan være bekendt at sammenligne os med – siges det, at der er en begrænset adgang til anonym vidneførsel. For så vidt angår Holland eksisterer der ikke et egentligt forbud. Vi har altså en chance for her i Danmark at vise vejen i bekæmpelsen af den internationale grove kriminalitet, og det er ikke rigtigt, hvad der står i bemærkningerne.

Endelig for det tredje henvises der til, at man skal foretage nogle administrative tiltag for at give vidnerne tryghed. Hvad er det dog for en tankegang? Det er en fuldstændig verdensfjern forestilling om, hvordan det foregår i danske retssale. Man kan umuligt isolere vidnerne og de tiltalte, og hvad er der ved, at et vidne bliver isoleret en kort stund, inden vidnet kommer ind for at afgive forklaring, for så næste dag at blive slået ned af gerningsmanden eller få sin familie truet af gerningsmanden eller gerningsmandens kompiser? Dét er jeg helt enig med hr. Helge Adam Møller, det er ikke noget, befolkningen kan forstå. Det er noget, som de, der arbejder med det i hverdagen, kalder tom snak. Det er intet værd.

Jeg må indtrængende sige til fru Dorte Bennedsen: Var det dog ikke en idé at overveje, om Socialdemokratiet ikke vil være med til at føre en kriminalpolitik i Danmark, som er lidt mere i overensstemmelse med det, som landets borgere fortjener?